

Bij de slagerij van de wereldworst

“Ik zou wel eens een worst willen maken, zo groot als niemand hem gemaakt heeft. De allergrootste worst ter wereld. Een reusachtige Gelderse worst, dat zou ik wel willen”.

Dat zegt Ome Koos tegen Tante Lies in het kinderboek 'De Wereldworst' van Marjoleine de Vos. „Alles wat erin staat, is waar gebeurd”, vertelt de heer S. Dorresteijn, terwijl zijn gedachten terug gaan naar de viering van het 750-jarig bestaan van Arnhem in 1983. „Alleen het verhaal dat de muisjes aan de worst geknaagd hebben klopt niet.”

In de nacht van 10 op 11 november 1983 kwamen leden van de Nieuwe Arnhemse Slagers Patroon Vereniging bij Slagerij J.J. Evers aan de Kerkstraat bij elkaar om een worst van wereldformaat te maken. Slager Dorresteijn, die de slagerij van Evers in 1947 overgenomen had, zag met het groeien van die worst een droom werkelijkheid worden. Hij wilde in het Guinness Book of Records met de grootste Gelderse rookworst ter wereld. Stad en land was hij met collega Bresser afgereisd om een darm te pakken te krijgen die groot genoeg was voor de worst die hij wilde maken. Overal kreeg hij nul op zijn request. „Ze zagen water branden.” Totdat hij een Japanner tegen het lijf liep. „Die Japanners leverden de darm af. Een rechte darm, dat wel.” Die rechte darm moest naar een fabriek in België worden gebracht, om hem een ronde vorm te geven. „Ze hebben daarvoor een speciale mal laten maken.”

In het kinderboek beschrijft Marjoleine hoe de worst destijds in een enorme kuip opgewarmd werd. Er kwam een agent bij staan die een officieel proces-verbaal opmaakte. „De totale kooktijd bedroeg 10 uur en 30 minuten”, schreef politieman G.J.H. Reulink. „Vervolgens is deze rookworst enigszins afgekoeld, uit de waterbak gehaald en in een koelruimte gelegd van

het gemeentelijk slachthuis om aanstaande maandag 14 november 1983 getoond te worden aan de burgemeester van de gemeente Arnhem.”

Aldus geschiedde. De enorme worst werd voorzichtig op een plank gelegd en door de poort van de slagerij aan de Kerkstraat getild: de poort die links op de tekening van Dick Caderius van Veen te zien is. Slager Dorresteijn

hield zijn hart vast. „Ik was bang dat hij zou breken”. Die vrees bleek ongegrond en de worst staat thans vermeld in het Guinness Book of Records. Met een gewicht van 116,7 kilogram, een lengte van 4,75 meter en een diameter van 20 centimeter.

De heer Dorresteijn is al weer een tijdje gepensioneerd en leidt me in zijn woning langs oude bekers en pen-

ningen die hij ooit mocht ontvangen voor zijn vakmanschap.

„Ik heb de naam van slagerij Evers nooit veranderd. De mensen waren ermee vertrouwd. Het was een naam van een goede slager. Mensen noemden mij vaak meneer Evers.’ De echte meneer Jan Jacob Evers streek in 1880 in de Kerkstraat neer. „Maar de slagerij is veel ouder”, legt Dorresteijn uit.

Kerkstraat 12 (de voormalige slachterij) is op de tekening te zien, het nevenstaande Kerkstraat 14 (de slagerswinkel) niet. Monumentenspecialisten schatten dat de gevels van beiden uit 1875 stammen. Dorresteijn: „Toen Evers de winkel overnam heeft hij het pand ernaast ook gekocht. Dat was toen een spijkerfabriek.” De poort van die spijkerfabriek stond in verbinding met de Koningstraat. „Op het laatst gingen er wel vijftig varkens per week door die poort naar binnen om te worden geslacht. Tot 1914, toen het gemeentelijk slachthuis werd geopend. Toen moesten de varkens daar voortaan heen”.

Toen Dorresteijn de zaak in 1947 van de familie Evers overnam, lag de Kerkstraat nog volledig in puin. In de loop der jaren wist hij van de slagerij een florende zaak te maken. „Ik had filialen op de Hoogkamp en in Oosterbeek.” Een paar jaar geleden nam zijn collega J. ten Westenend uit Huissen de staf over. Respect klinkt door over het vakmanschap van zijn opvolger. „Een ambachtelijke slager, die zelf zijn vee voor de slacht uitkiest. De kwaliteit is denk ik nog beter dan toen ik er in zat”.